

H. Rossier

Beschouwing over

**HET BOEK VAN DE
PROFEET OBADJA**

Oude Sporen

INHOUD

INLEIDING.....	3
Geloof en wetenschap	3
Profetie betreffende het verleden en de toekomst.....	5
Het koningschap van Christus	7
EDOM, ZIJN VERLEDEN, HEDEN EN TOEKOMST	10
De zegen voor Jakob en Ezau.....	10
Ongoddelijke houding van Ezau	12
Amalek, afstammeling van Ezau	13
Strijd tussen Israël en Edom.....	14
Edom bestaat nu niet meer.....	15
Nationale opstanding van volken en rijken	16
Het gezag van de Schrift	17
Terugkeer van de tien stammen.....	18
Bewijsplaatsen in de bijbel.....	19
Aankondiging van het herstel van Edom	21
De inspiratie van de Schrift.....	27
Het onderwerp van Obadja.....	27
OBADJ A.....	29
Obadja en Jeremia	29
Het eindoordeel over Edom	31
Edom en andere volken.....	31
Oordeel over Edom en andere volken.....	33
Edoms centrale ligging	35
Haat en lastering tegenover Israël.....	36
Gods lankmoedigheid	39
De dag des Heren nabij.....	41
Bevrijding voor Israël	43
Gezamenlijk optreden van Juda en Efraïm tegen Edom.....	43
Het oordeel door de Heer Zelf	44
Edom in het bezit van Juda	45
Herstel van de oude grenzen.....	46
Jeruzalem en zijn koning	48

INLEIDING

Geloof en wetenschap

Gelovigen die zich werkelijk aan het Woord van God onderwerpen, kunnen zich niet vergissen betreffende de toekomst van de godsdienstige wereld om hen heen. Zij weten dat de christenheid met grote stappen op weg is naar de afval en naar de heerschappij van de antichrist in het eind der dagen. Zich bewust van de ernst van hun getuigenis te midden van dit steeds toenemende geestelijke verval, rust dan ook op hen hoe langer hoe meer de plicht om "de eenvoudigheid jegens Christus" (2 Kor. 11:3) te behouden. De leer, die Gods Geest onderwijst aan een gelovig hart, moeten zij bewaren omdat zij komt van God Zelf, in tegenstelling tot de leringen van mensen.

Ten aanzien van dit onderricht wordt een kind van God, die geen wetenschappelijke opleiding heeft gehad, bij het bestuderen van de bijbel er spoedig van overtuigd, dat Gods Woord slechts op één wijze kan worden verstaan. Daarvoor is het nodig te aanvaarden dat alle Schrift van God is ingegeven, en dat het alleen de Heilige Geest is, die ons de betekenis kan doen vatten. Het gevaar is groot dat een wetenschappelijke opleiding, slechts gedreven door de menselijke rede, het inzicht in de Schriften meer verduistert dan verheldert. De paleontologie (kennis van fossiele dieren en planten), de etnografie (volkenkunde), de wetenschappelijke onderzoekingen en de daaruit voortvloeiende ontdekkingen, de historische navorsingen, kortom alle takken der wetenschap, hoe interessant ze ook zijn, *verklaren het Woord van God niet*. Al staven zij het soms, nooit kunnen zij ook maar één ogenblik de waarde ervan in de ogen van de gelovige aantasten. Wanneer de ontdekkingen van de wetenschap de dingen bevestigen die ons door de Heilige Schrift "met volkomen zekerheid" overgeleverd zijn, is de gelovige verheugd de

bedenkingen en tegenwerpingen weerlegd te zien, die ongelovigen tegen de gewijde geschriften opwerpen. Maar ondanks de hulp die zij hem in de strijd bieden, *heeft hij deze commentaar niet nodig voor het kennen van het heilige boek*. Integendeel, veel vaker worden ze een hindernis om het te verstaan. Waarom? De mannen van de wetenschap hebben *de neiging* het kennen van de bijbel neer te halen tot het niveau van wat het menselijk verstand aanvaarden kan. Zelfs wanneer zij niet zo ver gaan als het eigenlijke rationalisme¹, waaraan krachtens zijn studie de meest rechtzinnige en ernstige gelovige theoloog zich niet geheel onttrekken kan, dan brengen ze toch een op de rede berustend element in de verklaring van de bijbel.

Wij betwisten de wetenschap niet haar eigen gebied. Wij miskennen evenmin de waarde van zuiver wetenschappelijke kennis of leiding, die op zichzelf voortreffelijk kunnen zijn. We hebben achting voor de wetenschappelijke methoden, wanneer zij zich tenminste niet aanmatigen de openbaring van God in de Heilige Schrift te controleren en te beoordelen. De christen is in het bijzonder veel dank verschuldigd aan verscheidene geleerden, die zich beijverd hebben een goede uitgave te verstrekken van de gewijde teksten, ze nauwkeurig te vertalen, en de talen waarin ze oorspronkelijk geschreven zijn; beter te leren kennen. Met dank aanvaardt hij ook sommige inlichtingen, die de gewone bijbelse exegeese ten dienste van het geloof stelt. Maar hij heeft maar één bron: de Schrift; en maar één hulp om haar te verstaan: de Geest van God. Want voor de gelovige is er slechts één die de dingen Gods kent, n.l. de Heilige Geest. *Hij* deelt de dingen mee, onderwijst ze, doet ze aannemen en begrijpen (1 Kor. 2:10-13), onafhankelijk van alle

¹ Noot van de vertaler: Rationalisme is het systeem dat uitsluitend die kennis aanvaardt, welke door de menselijke rede, door logisch denken, verkregen en met het verstand begrepen kan worden. Dit laatste vooral in geloofszaken, dus geloof in rede.

menselijke kennis; en Hij de Geest alleen maakt ons ten slotte bekwaam om ze uiteen te zetten.

Profetie betreffende het verleden en de toekomst

Het gevaar van *de neiging* om alleen *het verstand* te laten spreken springt duidelijk in het oog, wanneer het om de profetie gaat. Zij die door menselijke redenering geleid worden, moeten toch erkennen, dat de profeten historische gebeurtenissen hebben aangekondigd vóór hun vervulling. Dit feit is voor hen de wonderlijke uiting van wat zij "inspiratie" noemen. Maar zij hebben er nauwelijks enig begrip van, dat een profetisch visioen betrekking heeft op *de eindtijd*. En als ze deze veronderstelling aanvaardden, schrijven zij de profeten een Messianisme toe, dat "meer of minder duidelijk is naar de tijd waarin zij leefden", of een vage "Godsregering", een trapsgewijs verkregen resultaat en *uiteindelijke overwinning* van het christendom op het heidendom in de wereld. Zo verklaren zij gewoonlijk het koninkrijk Gods. Zij weigeren te zien, dat het Woord ons precies het tegendeel leert. Dat Woord toont ons, dat de komst van de Heer, om zijn gemeente in de hemel op te nemen, *een eind zal maken aan het christendom*. De op aarde achtergelaten *afvallige christenheid* zal dan het grote Babylon worden, de moeder van een afgodendienst die *te schandelijker* zal zijn, omdat zij op de christelijke tronk geënt zal zijn. De heidense volken als geheel zullen niet door de christenheid bekeerd kunnen worden; echter een menigte van hen zal het *evangelie van het koninkrijk* (dat niet het evangelie der genade is) ontvangen door de prediking van het toekomstige joodse overblijfsel.

Dezelfde mensen zien in de profetieën gebeurtenissen die *nu* reeds vervuld zijn, zodat voor hen de *geschiedenis* de profetie verklaart. Dit is een ernstige dwaling. Wij ontkennen stellig niet, dat er in de geschiedenis een *gedeeltelijke* vervulling van de oudtestamentische profetieën heeft plaats gehad, in onderscheid met de profetieën van het nieuwe testament, die

direct wijzen op de gebeurtenissen in de eindtijd. Deze gedeeltelijke vervulling is echter *nooit* het laatste woord van de profetie, want zoals de apostel zegt, dat zou betekenen haar "een eigen uitlegging" geven (2 Petr. 1:20). Het is een vaste grondwaarheid bij de bestudering van de profetie, dat zij, hoewel vaak in het verleden gedeeltelijk verwezenlijkt, *niet* van eigen uitlegging is. Men vindt haar vervulling niet in een opzichzelfstaand gedeelte, dat dan zelf de uitlegging zou aangeven. Zij kan alleen verstaan worden naar de mening van de Geest van God, die haar door "heilige mensen Gods" heeft doen uitspreken. Als de profetie gebeurtenissen aankondigt die *heden* in 't verleden liggen, blijft ze daarbij toch niet, maar wijst in die voorbijgegangene gebeurtenissen naar dergelijke in de toekomst. Welk uitzicht de profetie ook voor ons opent, *steeds* is Christus het einddoel. Zij predikt "de kracht en de komst van onze Heer Jezus Christus" (2 Petr. 1:16). Terwijl de profeten tevoren getuigen "van het lijden dat op Christus komen zou", maakten zij "de heerlijkheid daarna" bekend (1 Petr. 1:11). Daar nu de *oordelen* deel uitmaken van Christus' heerlijkheid, openbaart de *profetie* ons die ook: "Want wanneer uw gericht op de aarde zijn, leren de inwoners der wereld gerechtigheid" (Jes. 26:9).

Met het voorgaande beweren we niet het profetisch gezichtsveld te hebben afgebakend. We wilden alleen aantonen waar en bij wie zij *steeds* haar einde vindt. Het is inderdaad *zó*, dat in het algemeen de profeten van het oude testament zijn begonnen met het vaststellen van de zedelijke toestand van Israël. Zij lieten uitkomen dat de ondergang van Israël volkomen en onherstelbaar was, ondanks de dringende roepstemmen om zich te bekeren. Zij kondigden de oordelen aan, die dit volk zouden treffen in de nabije en in de verre toekomst, maar zij spraken ook van het herstel van een gelovig overblijfsel in het eind der dagen onder de glorievolle scepter van Christus. Ten gevolge van het falen van zijn volk had God de macht in handen gesteld van de volken, die Hij ook als roede tegen hen gebruikte. Ook hun naderend oordeel

kondigden de profeten aan, om het geloof te versterken van de Israëlieten die trouw gebleven waren. Aangezien echter het herstel van Israël pas plaats zal vinden bij de glorieuze heerschappij van Christus, zal het oordeel over de volken eerst geheel vervuld worden bij de vestiging van die heerschappij.

Het koningschap van Christus

Zoals we zeiden, vinden de profetieën dus haar einde bij de komst van Christus in zijn koninkrijk. De aankondiging van dat koninkrijk was inderdaad het speciale doel van de profeten. De profetie is niet, zoals in het nieuwe testament, de openbaring van *de hemelse raadsbesluiten van God betreffende de gemeente*, maar die *van zijn koninkrijk op aarde en van de wegen waarlangs Hij het zal oprichten*. Zelfs Amos, die meer dan welke profeet ook, slechts sprak over gebeurtenissen die op zeer korte termijn in vervulling zouden gaan, besloot zijn profetie over de huidige wegen Gods met de mensen met die van *de dag des Heren* (Amos 9:11-15). Zeker, hij memoreerde de gebeurtenissen op die dag slechts in het kort, in enkele verzen. Maar dit is voldoende om te bewijzen, dat de heerlijke regering van Christus ook door hem gezien werd als het einddoel van al Gods wegen.

Zo is het ook met de profeet Obadja. De laatste woorden van zijn korte profetie zijn: "het koningschap zal zijn aan de Here". Bovendien vinden we in Obadja een bijzonderheid, die overeenstemt met de meeste profeten, maar niet met Amos. *Wat al gebeurd was, zag hij als het beeld en om zo te zeggen het voorspel van gebeurtenissen in de toekomst*. Om zich daarvan te overtuigen behoeft men maar de profetie over Edom in het eerste hoofdstuk van Amos en in Obadja te vergelijken. Amos voorspelde aangaande Edom gebeurtenissen, die minder dan twee eeuwen na zijn profetie plaats vonden. Verder ging hij niet. De verovering van Jeruzalem door Nebukadnezar vond plaats vóór Obadja profeteerde. De profeet zag daarin een overeenkomst met de rol die Edom zal spelen in de

gebeurtenissen van het einde, die vooraf zullen gaan aan de definitieve vestiging van Christus' koningschap.

Dit laatste nu wordt beslist ontkend door de schriftverklaarders waarover we spraken. Hun *verstand* verzet er zich tegen om aan te nemen dat volken, die vandaag de dag geheel verdwenen zijn, opnieuw op het wereldtoneel zullen verschijnen. Daarom, zo herhalen we, zijn de gedachten van God in zijn Woord, en de profetieën in het bijzonder, onverklaarbaar voor het menselijk verstand. De *onverstandigen* zijn dan ook welgelukzalig, want van hen wordt gezegd: "Het openen van uw woorden verspreidt licht, het geeft de onverstandig en inzicht" (Ps. 119:130). Wij moeten ons dus door het Woord laten onderrichten en daarin *alleen* het licht zoeken om het te begrijpen: "In uw licht zien wij het licht" (Ps. 36:10). Wanneer God spreekt, moeten we als Samuël zeggen: "Spreek Here, want uw knecht hoort" (1 Sam. 3:9); en wanneer God zwijgt, behoren we met de psalmist te zeggen: "Here, stel een wacht voor mijn mond, waak over de deuren van mijn lippen" (Ps. 141:3). Misschien zal God ons de reden van zijn stilzwijgen bekend maken, wanneer ons vertrouwen op Hem op de proef gesteld zal zijn.

Wij moeten ten slotte niet alles *te gelijk* proberen te kennen en te verklaren. De rijkdommen van Christus worden ons van stap tot stap trapsgewijs door de Heilige Geest meegedeeld. Als een goudelver een ader van dit edele metaal volgt, verzamelt hij daarvan het product beetje bij beetje. Om er veel van te verkrijgen, moet hij de kostbare ader, die op een moment van onoplettendheid aan zijn bliken zou kunnen ontsnappen, niet uit het oog verliezen. Weliswaar zal de ene dag de oogst klein zijn, en op een andere dag de vondst van een groter stuk de mijnwerker met vreugde vervullen. Maar of hij nu weinig of veel vindt, het is steeds hetzelfde edele metaal, waarvan de totale waarde aan het eind van zijn speurwerk blijken zal. Zo is het ook met ons, als we ons toeleggen op de studie van het Woord, onder leiding van de Heilige Geest. Door nimmer Christus uit het oog te verliezen, zullen we het spoor niet bijster raken.

Steeds zullen we iets nieuws van zijn heerlijkheid ontdekken. Het één zal van wijdere strekking zijn dan het andere, want de heerlijkheid van Christus kan een hemels en een aards zijn. Maar beide samengenomen zullen de onvergelykelijke kroon vormen, die God eens op het hoofd zal zetten van zijn geliefde Zoon, als Hij zijn heerschappij aanvaarden zal als Zoon des mensen, koning van Israël, koning over alle volken en koning der ere.

EDOM, ZIJN VERLEDEN, HEDEN EN TOEKOMST

De zegen voor Jakob en Ezau

"Ezau, dat is Edom". Zó staat het drie maal in Genesis 36. In onuitwisbare trekken draagt dit volk het karakter van zijn stamvader. We willen eens nagaan welke die karaktertrekken zijn.

Ezau heeft de naam Edom niet bij zijn geboorte gekregen. God wilde door hem, als eerstgeborene van de tweeling van Rebekka, laten zien dat de vrijmachtige keuze naar de verkiezing der genade één van de grote beginselen is in de wegen, die Hij met de mens gaat. Daarom schonk God het eerstgeboorterecht niet aan Ezau, de oudste, maar verleende het aan Jakob, naar zijn vastgesteld besluit en soevereine wilsbeschikking. De bekendmaking van Gods keus werd noch aan Jakob, noch aan Ezau, noch zelfs aan Isaak, hun vader gedaan, maar aan Rebekka, die vóór de geboorte van haar zonen de Here was gaan vragen (Gen. 25:22). Toen zei God tot haar: "de oudste zal de jongste dienstbaar wezen". In deze uitspraak is geen sprake van een tegen Ezau geuite vervloeking, want voordat zij geboren waren, had noch de één, noch de ander iets goeds of kwaads gedaan (zie Rom. 9:11). Maar God eiste aldus zijn recht op om de erfgenamen van de beloften te kiezen. De vervloeking werd pas tegen Ezau uitgesproken, toen Edom in de loop van zijn lange geschiedenis alle roepstemmen van de genade verworpen had (Mal. 1:3). In het begin ontnam God aan Ezau alleen het gezag over zijn broeder en het recht op de erfenis. Hij liet hem, zelfs na zijn ongoddelijke daad, nog zegeningen behouden. Daarom zegende Isaak, tegen eigen wens en wil het voorrecht van de eerstgeborene voor Jakob behoudend, ook Ezau zijn broer. "Door het geloof zegende Isaak Jakob en Ezau aangaande

toekomstige dingen" (Hebr. 11:20). Er bleef voor Ezaü nog een werkelijke zegen over, hoewel van mindere waarde dan die van zijn broer: "de vettigheden der aarde zullen uw woningen zijn en van de dauw des hemels van boven af zult gij gezegend zijn" (Gen. 27:39)². Van zijn zwaard zou hij leven en zijn broeder dienen, want wat aan Jakob beloofd was: "wees heerser over uw broederen", kon niet herroepen worden. Maar Isaak voegde er aan toe: "En het zal geschieden, wanneer gij u krachtig inspant, dat gij zijn juk van uw hals zult afrukken" (Gen. 27:40).

Deze profetie van Isaak is in vervulling gegaan. Steeds heeft het zwaard geheerst in de geschiedenis van Edom. Met het zwaard maakte hij zich meester van het gebergte Seïr en roeide de Horieten uit die er vóór hem woonden (Gen. 36:21). Voortdurend was Edom in oorlog met de kinderen Israëls en zelfs met zijn naaste burens, zoals Moab. Ten slotte verbrak hij door middel van het zwaard het juk van Juda en bevrijdde zich er van "tot op de huidige dag" (2 Kon. 8:20-22). Later plunderde Edom Jeruzalem en voerde de gevangenen van Juda weg (Ps. 137:7; Amos 1:11). Met het zwaard breidde hij ten koste van Juda en Simeon zijn gebied uit, want gedreven door haat en begeerte wilde hij zich het erfdeel des Heren als een bezitting toe-eigenen (Ezech. 36:5). Vandaar de naam Idumea, een landstreek die zich helemaal aan de andere zijde van het gebergte van Seïr uitstreckte (Marc. 3:8).

² Noot van de vertaler: Om in overeenstemming te blijven met de zienswijze van Dr. Rossier, was het noodzakelijk hier de Statenvertaling te citeren, die dezelfde strekking heeft als de Franse "Darby" vertaling. De NBG vertaling en de "Elberf. Bibel" geven echter: "ver van de vette streken der aarde... en zonder de dauw des hemels..." dus juist het tegenovergestelde. Het Hebreeuws gebruikt in vers 39 dezelfde constructie als in vers 28. Gezien echter het woestijnachtige woongebied van de Edomieten en hun voortdurende strijd om vruchtbaarder streken te veroveren, schijnt de versie van het N.B.G. de voorkeur te verdienen; de Franse bijbel heeft haar trouwens ook in een voetnoot.

Ongoddelijke houding van Ezau

Ezau is dus Edom, doch niet vanaf het begin van zijn geschiedenis. Hij kreeg die naam toen hij zich als een ongoddelijke openbaarde ten aanzien van zijn eerstgeboorterecht (Hebr. 12:16), waarvan hij dacht dat het hem toebehoorde en dat hem toen nog niet door Jacobs list ontnomen was. "Voor één spijze" verkocht hij dit recht, verachtte de gave van God en begeerde liever de ogenblikkelijke bevrediging van een lichamelijke behoefte. Op deze manier beroofde hij zichzelf van de zegen en werd *verworpen*, niet door het feit van zijn geboorte, maar om zijn minachting van de Goddelijke gaven (Hebr. 12:17). Toen ontving hij de naam Edom, een zinspeling op zijn woord: "Laat mij toch slokken van dat rode, dat rode daar" (Gen. 25:30).

De ongoddelijke houding van Ezau kenmerkte van dit ogenblik af ook het volk dat van hem afstamde, Edom, dat de kinderen Israëls, en de God die hen tot voorwerpen van zijn beloften gemaakt had, minachtte. Daarbij komt nog een andere karaktertrek. Ezau's *woede* ontvlamde tegen Jakob, die listig gebruik gemaakt had van zijn onverschilligheid voor Gods gave. Die boosheid ontaardde in een dodelijke haat: "En Ezau koesterde wrok tegen Jakob om de zegen waarmede zijn vader hem gezegend had en Ezau zeide bij zichzelf: De dagen van de rouw over mijn vader zijn aanstaande; dan zal ik mijn broeder Jakob doden" (Gen. 27:41). Dit moorddadig voornemen, dat herinneringen opwekt aan Káin en Abel, werd verijdeld doordat Isaak nog lange tijd in leven bleef. Ezau wilde immers met het uitvoeren van zijn wraakzuchtig plan wachten, tot zijn vader gestorven zou zijn. Dit verklaart tevens, dat hij zijn haat niet gekoeld heeft, toen de beide broeders elkaar aan de doorwaadbare plaats van de Jabbok ontmoetten; hij heeft die haat onder de schijn van edelmoedigheid verborgen. Toch had hij vierhonderd strijdbare mannen bij zich, hetgeen Jakob verontrustte. Ezau en Jakob waren 120 jaar, toen zij Isaak op de leeftijd van 180 jaar begroeven (Gen. 35:27-29). Vanwege

hun talrijke kudden konden zij sindsdien niet samen leven. We kunnen daarin een nieuw bewijs zien van Gods goede voorzienigheid, waardoor Jakob bevrijd werd van een voortdurende bedreiging. En Ezau moest wegtrekken naar Seïr, ver van zijn broer Jakob (Gen. 36:7, 8). Hij bewoonde evenwel reeds vóór die tijd een deel van het land, dat zich naar verschillende kanten in de vlakte uitstreekte (Gen. 14:6) en genoemd werd "het land Seïr, het gebied van Edom" (Gen. 32:3).

Ezau's zonen veroverden toen *het gebergte* Seïr, waarvan zij het primitieve volk der Horieten uitroelden of onderwierpen (Gen. 36:20; 14:6). "Hor" betekent spelonk, vandaar de naam Horieten, holbewoners. Edom, die hen opvolgde, betrok de in de rotsen uitgehouwen woningen, die nu nog steeds bestaan (Jer. 49:16; Obadja: 3). Zo werd het gebergte Seïr, in Obadja ook "het gebergte van Ezau" genoemd (vers 8, 9, 19 en 21), en dat tussen Elath aan de oostelijke tong van de Rode Zee, en de zuidelijke punt van de Dode Zee gelegen is, het voornaamste gebied, het vaderland der Edomieten.

Amalek, afstammeling van Ezau

De jaloezheid, haat en wraakzucht van Ezau gingen op zijn nageslacht over. Amalek was, als kleinzoon via Elifaz een rechtstreekse afstammeling (Gen. 36:12). De onbarmhartige vijandschap van Amalek tegen Israël barstte al dadelijk los, toen dit volk Egypte verlaten had en op weg was naar Kanaän. Amalek is een type van Satan in zijn haat tegen Gods volk. De Here verklaarde dan ook dat Hij een strijd heeft tegen Amalek, van geslacht tot geslacht (Ex. 17:16). Ten tijde van zijn eerste aanval bezette Amalek een deel van de woestijnen Paran en Sur, die de toegang tot Palestina in het zuiden afsluiten. Toen Israël Kanaän in bezit genomen had, wachtte de Here tot het ogenblik dat Saul tot koning gezalfd zou zijn, om hem de verdelging der Amalekieten op te dragen. Maar Saul spaarde Agag en het beste van het kleinvee en van de runderen, zodat

God hem door Samuël liet aanzeggen: "Omdat gij het woord des Heren verworpen hebt, heeft Hij u verworpen, zodat gij geen koning meer zult zijn" (1 Sam. 15:9 en 23). David echter streed tegen Amalek al vóór hij het koningschap bekleedde en roeide hem uit (1 Sam. 27:8-12; 30:1-20). In Hizkia's dagen werd het gebied van Amalek, evenals een deel van het gebergte Seïr, door de stam van Simeon bezet (1 Kron. 4:42). Later werd het door Edom heroverd en een deel van Idumea onder het Romeinse juk (Marc. 3:8). In het boek Esther zien we hoe Haman, de onverzoenlijke vijand van de joden, een laatste poging aanwendde om het volk van God te vernietigen. Dit boek is een zinnebeeld van Israëls toekomstige geschiedenis in de eindtijd. Amalek zal dan ook weer verschijnen als lid van de statenbond tegen Israël (Ps. 8.3:6-9).

Strijd tussen Israël en Edom

De strijdlustige natuur van Edom, gevoegd bij zijn ingekankerde haat, brachten hem in onafgebroken conflict met Israël, welks overwinningen zijn wraak- en moordlust nog verhoogden. Die voortdurende vijandschap vond haar vergelding. Saul versloeg Edom (1 Sam. 14:47); David sloeg hem in het Zoutdal (1 Kon. 11:15, 16; 2 Sam. 8:13, 14) en legde bezettingen in zijn land. Eén keer verbond Edom zich met Juda en Israël, onder de koningen Josafat en Joram, om oorlog te voeren tegen Moab. Het was een tegennatuurlijke verbintenis, waarvan Israël zeker geen profijt gehad heeft. Hetzelfde Edom (de Maonieten van het gebergte Seïr), verbonden met Moab en Ammon, stond later op tegen Juda, zijn vroegere bondgenoot, en werd door de Here in het dal Beracha voor Josafat en zijn mannen verslagen (2 Kron. 20:1, 10 en 22). Ook Joram, de koning van Juda, versloeg de Edomieten, maar door een opstand onttrokken ze zich aan zijn macht en kozen opnieuw een vorst (2 Kon. 8:20). Een halve eeuw behielden ze hun onafhankelijkheid (2 Kron. 21:8); werden toen door de getrouwe Amazia verslagen (2 Kon. 14:7; 2 Kron. 25:11, 12); stonden weer op tegen Juda tijdens de regering van de goddeloze Achaz en werden de roede in Gods

hand tegen hem (2 Kron. 28:17). Ten slotte dreef Edom zijn onafgebroken haat tegen Israël op de spits en verbond zich met Babel en de vijanden der joden, in de dagen van noodlot over Juda en Jeruzalem (Jer. 49; Ezech. 25 en 35; Ps. 137:7). Tengevolge van deze laatste overtreding spraken de profeten een vervloeking over Edom uit (Jes. 34:9-11; Jes. 63; Jer. 49; Klaagl. 4:21; Ezech. 25; Amos 1). Op zijn beurt werd Edom de prooi van Nebukadnezar, de Babylonische verwoester (Jer. 49:22; vgl. met Jer. 48:8, 32 en 40). Dit is dan volgens de Schrift Edoms geschiedenis in het verleden.

Edom bestaat nu niet meer

Wat het heden betreft kan de geschiedenis van Edom in enkele woorden samengevat worden: Edom is van het toneel *verdwenen* en men vindt er geen enkel spoor meer van terug. Zijn plaats is volgens de geschiedkundigen door de Nabateeërs³ ingenomen, waarvan sommigen menen dat zij nakomelingen zijn van Nebajoth, de zoon van Ismaël en verwant met Edom (Gen. 25:13; 36:3). Ondanks alle onderzoekingen en wetenschappelijke verhandelingen, "blijven enkele punten uit de oude geschiedenisboeken van het oosten in zulk een dikke duisternis gehuld". Dit woord van de Franse oudheidkundige Lenormant geven we hier om de onzekerheid van de zozeer geroemde historische wetenschap te doen uitkomen tegenover de absolute zekerheid van de bijbelse verhalen. Wanneer het God behaagt te zwijgen, komt de wijsheid van de mens op het dwaalspoor. Eén van de talrijke bewijzen hiervoor is bv. de geschiedenis van de tijden die aan de schepping van de mens voorafgingen. Een ander bewijs is de geschiedenis van Edom, in haar omlijsting zó beperkt, dat het niet moeilijk schijnt haar in één oogopslag te overzien. Daar

³ Noot van de vertaler: De Nabateeërs waren een Arabisch volk, dat in de oudheid in het noordwesten van het Arabisch schiereiland woonde en waarvan een groot aantal inscripties over zijn.

wij niet bevoegd zijn deze vraagstukken te behandelen, hoe interessant ze ook zijn voor de weetgierige mens, en het ons enig doel is Gods kinderen op te bouwen in de Schriften, beperken we ons er toe deze leemte slechts te constateren. Het Woord leert ons, dat in het verleden en bij verschillende gelegenheden de storm van Gods oordelen eerst de tien stammen, en daarna alle volken die rondom Palestina woonden, zoals Edom, Amalek, Moab, Ammon en de Filistijnen, weggevaagd heeft. De gebieden van laatstgenoemde drie volken, die door Nebukadnezar vernietigd zijn, schijnen nog in onze tijd bewoond te worden door "de stammen van het oosten", de Beni-Kedem, Arabieren die van Ismaël afstammen (Ezech. 25:1-11; Gen. 29:1; Job 1:3; Richt. 6:3 en 33; 7:12; 8:10), en die Nebukadnezar voorheen ook veroverd had (Jer. 49:28). Al de volken die we genoemd hebben, zijn in deze wereld niet meer te vinden. Maar Gods Woord leert ons dat zij, hoewel thans in stille slaap verzonken, wachten op de dag van hun nationale herrijzenis en de uitoefening van het eindoordeel. Die dag zal zeker komen. Om dit te bewijzen zullen we onderzoeken de betrouwbare, Goddelijke documenten betreffende de geschiedenis van Edom in de eindtijd, die we kunnen vinden in de profetie van Obadja.

Nationale opstanding van volken en rijken

We hebben hiervoor opgemerkt, dat de gelovige over het *verleden* van Edom een geloofwaardig document bezit, het boek van God. Daar God opzettelijk zwijgt over het heden van dit volk, zijn we wat dit betreft slechts aangewezen op de onzekere veronderstellingen van de menselijke wetenschap. De gelovige zal daaruit dan ook de conclusie trekken, dat het voor hem het wijste is zich niet met dat heden bezig te houden, maar in het Woord te speuren naar hetgeen ons omtrent de toekomst wordt bekend gemaakt.

Wat is dan naar de Schrift de toekomst van Edom? Een opmerkelijke bijzonderheid is, dat alle profetische

gebeurtenissen van de laatste dagen verbonden zijn met een *nationale opstanding* van volken en rijken. Zelfs in die mate, dat men haast met Paulus zou kunnen zeggen: "Waarom wordt het bij u ongelofelijk geoordeeld, dat God doden opwekt?" (Hand. 26:8). Deze terugkeer tot leven is de voorbereiding van het definitieve oordeel over die volken, en wel met het oog op de vestiging van het rijk van Christus op aarde, het enige koninkrijk dat nooit wankelen zal. De profetie heeft altijd dit aardse koninkrijk op het oog. De hemel, waarin de verheerlijkte heiligen en de gemeente ingevoerd zullen worden, behoort niet tot het eigenlijke terrein van de profetie, zonder er echter volkomen van buitengesloten te zijn (zie Openb. 4, 5, 19-21). Het toekomstige rijk van Christus zal een hemels en een aards karakter hebben, die voortdurend in nauwe verbinding met elkaar zullen staan.

In de profetieën die betrekking hebben op de aarde, vinden we een herleving van het Romeinse rijk, dat eens "tot de dood gewond" was (Openb. 13: 3); een nationale opstanding van Israël (Ezech. 37); een herrijzenis van de Assyriër (Dan. 11:40-45 en heel Jesaja); en een opnieuw verschijnen van *alle* thans verdwenen volken om hun eindoordeel te ontvangen in het dal van Josafat (Ps. 83; Joël 3). Tot deze laatste behoort *Edom*.

Het gezag van de Schrift

Veel schriftverklaarders achten de gedachte van een nationale opstanding een dwaling, die voortvloeit uit "de letterlijke opvattingen van een zekere school", waarvan zij de profetische zienswijze verwerpen. In feite is het echter zo, dat hun verzet juist voortvloeit uit de manier waarop zij de bijbel beschouwen. Deze is, zo beweren zij, "een reeks documenten", die, evenals de historische wetenschap, onderworpen is aan kritiek. Dit is een gevaarlijke bewering, want zij vernietigt al van te voren het absolute en Goddelijke gezag van de Schrift. Indien "alle Schrift van God ingegeven is" en deel uitmaakt van het "Woord van God", dat "de waarheid" is, zal de waarheid nooit zijn aan de

kant van hen die zich veroorloven deze ingeving te kritiseren. Voor de gelovige ligt deze hele kwestie besloten in de vraag: Wat zegt de Schrift? Spreekt zij duidelijk over de toekomst van de wereld en de volkeren? Welnu, omdat dat zo is, onderwerpt de christen zich aan haar gezag. Maar dit gezag voldoet de hedendaagse theologie niet. Zij wenst het te controleren door de beweringen *van de wetenschap*, en stelt op die manier de menselijke wijsheid, als een beoordelaar, boven Gods gedachten. De gelovige, die in het Woord van God het eeuwige leven gevonden heeft en dagelijks bij datzelfde Woord leeft, beschouwt dit als een afschuwelijke aanmatiging. Hij telt in het geheel niet de bezwaren en ontkenningen van deze ten onrechte zo genaamde wetenschap, maar acht het voldoende de waarheid te putten uit het Woord van God.

Terugkeer van de tien stammen

De hiervoor genoemde volken zullen in het laatst der dagen dus opnieuw op het wereldtoneel verschijnen. Dit feit is nauw verbonden met het herstel van de *tien stammen van Israël*, dat lijkt ook onmogelijk, zelfs nog meer dan dat van Edom.

En nu de stam van Juda. Een ontzaglijke menigte joden is onder alle volken der aarde verspreid. Zij dragen tot op deze dag de onuitwisbare karaktertrekken van hun ras. Ontelbare gedeelten van de profetische geschriften tonen ons, dat zij naar hun land zullen terugkeren⁴.

Maar wat is er van de tien stammen geworden sinds hun wegvoering door Salmaneser, de koning van Assyrië, in het jaar 721 v. Chr.? Verdwenen! Waarheen dan? Naar welke landen,

⁴ Noot van de vertaler: Sinds deze beschouwing in 1915 in het Frans geschreven werd, zijn zoals bekend honderdduizenden joden naar Palestina getrokken en hebben daar in mei 1948 de staat Israël gesticht. Maar in ongelooft! Zij zijn niet door de Geest bijeengebracht en tot leven verwekt (zie Ezech. 37). Daarom is wat we nu zien gebeuren nog niet de vervuiling van de profetie.

onder welke volken der aarde? Volslagen duisternis! Aan onderzoekingen heeft het op dit punt toch niet ontbroken! Hoe dikwijls men ook meende op het punt te staan hen te vinden, steeds is die verwachting, die hoop, de bodem ingeslagen. In China niet, en evenmin in één van de landen waarvan God verklaard heeft de inwoners terug te zullen brengen, heeft men enig spoor van hen ontdekt. Maar *God* weet waar zij verborgen zijn. Hij ziet hen en zal hen terugvinden. Dat is ons genoeg.

Bewijsplaatsen in de bijbel

Dit herstel van de tien stammen, wederkerend naar het land van hun vaders, wordt ons in een massa schriftgedeelten getoond. We willen er slechts enkele aanhalen.

Toen de profeet Jeremia in hoofdstuk 31 van zijn profetie over de tien stammen sprak, die hij voortdurend aanduidde met "Efraïm" en "Israël", zei hij:

"Gij zult weer wijngaarden planten op de bergen van Samaria... Want de dag is daar, dat de wachters roepen op het gebergte van Efraïm: Komt, laat ons opgaan naar Sion, tot de Here, onze God!" (vs. 5, 6).

"De Here heeft zijn volk verlost, het overblijfsel van Israël. Zie, Ik breng hen uit het land van het Noorden en verzamel hen van de einden der aarde..., in een grote schare zullen zij hierheen terugkeren. Onder gewezen zullen zij komen en onder smeking zal Ik hen leiden; Ik zal hen voeren naar waterbeken op een effen weg, waarop zij niet struikelen. Want Ik ben Israël tot een vader, en Efraïm, die is mijn eerstgeborene" (vs. 7-9).

"Ja, er is hoop voor uw toekomst, luidt het woord des Heren, de kinderen zullen naar hun gebied terugkeren" (vs. 17).

"Ik heb werkelijk Efraïm horen klagen: Gij hebt mij getuchtigd, als een ongetemd kalf werd ik getuchtigd; bekeer mij, dan zal ik mij bekeren, want Gij, Here, zijt mijn God" (vs. 18).

De verzen 23-26 van hetzelfde hoofdstuk geven het herstel aan van de gevangenen van Juda. In de daarop volgende verzen gaat het om *de vereniging van het huis Israëls met dat van Juda*, en over het nieuwe verbond dat God zal oprichten met *het hele volk*.

In Jesaja 49 zegt de Here tot de Messias: "Het is te gering, dat gij Mij tot een knecht zoudt zijn om *de stammen van Jakob* weder op te richten en *de bewaarden van Israël* terug te brengen". Dan komt de ontroerende beschrijving van hun terugkeer in het land van hun erfenis: "Zie, dezen komen uit de verte, genen uit het noorden en het westen, weer anderen uit het land der Sinieten" (Jes. 49: 6-12,22-26).

Ezechiël beschreef in hoofdstuk 20:34-38 de terugkeer van de tien stammen, die totaal anders zal zijn dan die van Juda. Want Juda zal *in zijn land* geoordeeld worden, maar de weerspanningen van Israël *onderweg*, zoals eens het volk dat uit Egypte trok, in de woestijn onder het oordeel kwam.

Ezechiël sprak door een treffend beeld van de toekomstige nationale opstanding van Gods volle "Deze beenderen zijn het gehele huis Israëls (hst. 37:11), dus ook de tien stammen, d.w.z. Efraïm. Van alle kanten zal de Here hen verzamelen en brengen hen naar hun land, opdat "Jozef en Juda" slechts "één volk zijn" (Ezech. 37:16,17,21 en 22).

Zacharia 10 zegt: "Zo zal Ik het huis van *Juda* sterken en het huis van *Jozef* verlossen; ja, Ik zal hen tot Mij fluiten en hen vergaderen... Ik zal hen terugbrengen uit het land Egypte, en hen uit Assur vergaderen; Ik zal hen brengen naar het land van Gilead en de Libanon; doch dit zal voor hen niet toereikend zijn" (vs. 6-12).

Laten we deze enkele citaten besluiten met de opmerkelijke passage uit Jesaja 11, dat als overgang dienen zal tot het opnieuw verschijnen van Edom op het profetisch toneel in de eindtijd. In de verzen 1-10 wordt de Messias voorgesteld, die zal komen in de volheid van de Geest van God om op aarde zijn duizendjarig vrederijk te stichten. Daarna lezen we in de

verzen 11 en 12 van dit hoofdstuk: "En het zal *te dien dage* geschieden, dat de Here wederom zijn hand opheffen zal om los te kopen de rest van zijn volk, die overblijft in Assur, Egypte, Pathros, Ethiopië, Elam, Sinear, Hamath en in de kustlanden der zee. En Hij zal een banier opheffen voor de volken, en de *verdrevenen van Israël* verzamelen en de *verstrooide dochters van Juda* vergaderen van de vier einden der aarde". Dan zullen die beide volken verenigd zijn, zoals in het begin van hun geschiedenis: "Dan zal de afgunst van *Efraïm* verdwijnen en *Juda* zal Efraïm niet benauwen" (vs. 13).

Wat hier gezegd wordt, ligt dus nog helemaal in de toekomst. Maar met het ontwaken van Juda en de tien stammen zullen hun vroegere tegenstanders ook ontwaken: "Westwaarts zullen zij de *Filistijnen* op de schouder vliegen, samen zullen zij *de stammen van het oosten* plunderen; naar *Edom en Moab* zullen zij hun hand uitstrekken en de *Ammonieten* zullen hun onderhorig zijn" (vs. 14).

Aankondiging van het herstel van Edom

Dit vers voert ons hiervoor naar het opnieuw verschijnen van Edom in de eindtijd, waarvan we de volgende gedeelten uit de Schrift aanhalen: Numeri 24:17, 18. - Bileam profeteerde: "een ster gaat op uit Jakob, een scepter rijst op uit Israël". Deze profetie zou volgens Matteüs 2:2 en 7-10 vervuld zijn geworden, indien het volk zijn Messias niet gekruisigd had. Zij zal later in vervulling gaan, wanneer Christus, die eens verworpen werd, zijn betrekkingen met Israël weer opvatten en zijn koninkrijk op aarde vestigen zal. Dan zal verwezenlijkt worden wat Bileam verder zei: "en verbrijzelt Moabs schapen, en verplettert alle zonen van Seth. Dan zal Edom een veroverd gebied wezen en Seïr zal een veroverd gebied wezen - zijn vijanden. Maar Israël zal kracht oefenen" (Num. 24:18). Niets dergelijks heeft tot op heden plaats gevonden. Christus heeft zijn scepter nog niet geheven, en Israël heeft nog niet met kracht gehandeld en zich nog niet van Edom meester gemaakt.

Dit Edom, dat thans verdwenen is, zal dus weer hersteld worden om "een prooi in Israëls handen" te worden.

Psalms 108:8-12. - In dit overwinningslied, dat even goed de Messias in de mond gelegd kan worden als het herstelde Israël, het in de toekomst volkomen verenigde volk (vs. 9), riep de psalmist uit: "Moab is mijn wasbekken, op *Edom* werp ik mijn schoen, over Filistea zal ik juichen Wie zal mij naar *Edom* geleiden?" Het antwoord luidde: dat zal *God* zijn, die het volk verworpen had en niet met zijn legers uitgetrokken was. Dus bij het herstel van Israël, na de lange nog heden voortdurende verwerping, zal *Edom*, evenals alle naburige volken, door het volk van God veroverd worden.

Psalms 83:6-9. - Deze psalm draagt een duidelijk profetisch karakter, zoals overigens alle psalmen. Nog nooit is er een statenbond geweest van de volken waarom het hier gaat, en waarvan Edom de leiding zal nemen⁵. Het is inderdaad Edom

⁵ Noot van de schrijver: Om een idee te geven van de moeilijkheden waarmee godsdienstige schriftverklaarders te kampen hebben, omdat zij het profetisch karakter van de psalmen niet erkennen, citeer ik één van hen over dit gedeelte: "Wanneer is zulk een algemeen verbond opgetreden? Men weifelt tussen twee tijdstippen nl.: de tijd van Josafat (2 Kron. 20) en die van de Maccabeeën (1 Macc. 5). Onder Judas Maccabeüs hadden de joden inderdaad te strijden tegen alle volken die hen omringden, de Tyriërs inbegrepen, waarvan we behalve in dit geval nergens lezen dat zij in openlijke vijandschap met Israël stonden(?) Maar aan de andere kant waren de Amalekieten in die tijd al lang uitgeroeid (1 Kron. 4:43). Moab bestond niet meer als volk. Ten slotte zou de vermelding van Assyrië wel wonderlijk zijn op dat ogenblik. Het rijk van Nineve was immers al lang gevallen en indien men wilde proberen de naam Assur als aanduiding van het Syrische rijk op te vatten, dan is het onbegrijpelijk dat het als laatste,, een minder belangrijke, genoemd wordt. Wij denken dus eerder dat het hier gaat om de geweldige inval die in 2 Kronieken 20 vermeld wordt. Weliswaar spreekt dit verhaal alleen over Moabieten en Ammonieten, waarbij Edom zich gevoegd had. Deze volken schijnen het sein tot de aanval gegeven te hebben. We zouden moeten

dat aan het hoofd zal staan van deze coalitie, die tot doel zal hebben "bezit te nemen van de woonsteden Gods". Assur zal er zich bij aansluiten, maar niet de leiding hebben, want het schijnt dat deze Assyriër van de eindtijd niet persoonlijk de eerste aanval op Jeruzalem, het eerste beleg van deze stad in de toekomst zal leiden; hij zal zich apart houden voor de definitieve inval bij zijn terugkeer uit Egypte en "dan komt hij aan zijn einde" (Dan. 11:45). Niets dat op dit eerste beleg lijkt, is in het verleden gebeurd. We merken hier weer op, dat Edom in het eind der tijden zal opdagen in gezelschap van volken, die evenals hij thans verdelgd zijn, en die dan zullen trachten Jeruzalem te veroveren. Behalve Edoms aanwezigheid bij de inneming van deze stad door Nebukadnezar, is er geen enkel verband met wat ons hier voorgesteld wordt.

Jesaja 34:1-8. - "Want de Here koestert toorn tegen alle volken en grimmigheid tegen al hun heir" (vs. 2). Het gaat in deze verzen om het eind der tijden, het oordeel dat aan Christus' regering voorafgaat (vgl. vers. 4 met Openb. 6:13, 14), en in 't bijzonder over het zwaard dat op *Edom* zal neerkomen. "Het offer te Bozra" spreekt van de vernietiging van de legers van de grote westelijke statenbond in Edom, waardoor een woestijn en ledigheid zal ontstaan, die veel overeenkomst zal hebben met de toestand van de aarde, zoals we lezen in Gen. 1:2.

Jesaja 63:1. - "Wie is het, die van Edom komt, in helrode klederen van Bozra, die daar praalt in zijn gewaad, fier voortschrijdt in zijn grote kracht? Ik ben het, die in gerechtigheid

aannemen, dat hun legers Ismaëlitische en Amalekietische nomadendetachementen bevatten, en de Filistijnen en Tyriërs, zonder al de wapens opgenomen te hebben, zich gereed maakten om zich bij het verbond aan te sluiten."

Dit citaat is voldoende om heel het systeem van schriftverklaring te veroordelen, dat de draagwijdte van de profetie miskent, haar tracht aan te passen aan gebeurtenissen in het verleden en het einddoel er van vergeet, nl.: de vestiging van Christus' heerschappij door de oordelen heen.

spreek, machtig om te verlossen". Hier wordt ons geschilderd de komst van de Messias uit *Edom*, van Bozra komend. Hij zal dan wraak uitoefenen, en getuigen: "van de volken was niemand bij Mij" (vs. 3). Merk op, dat door de woorden "van de volken" alleen Israël uitgezonderd wordt. Kan dit gedeelte gelijkgesteld worden met welke gebeurtenis ook in Edoms geschiedenis? De oordelen over Edom zijn in het verleden steeds uitgevoerd door "de volken". In de toekomst zal de Heer Zelf Edom tuchtigen. De poging om een dergelijk toneel te vergeestelijken, bewijst alleen maar de onbekwaamheid om het onderwijs van het Woord in eenvoudigheid te aanvaarden. Edom zal er dus weer zijn als de Heer het verschrikkelijke oordeel zal uitvoeren, dat de teugels van het koninklijk bewind in zijn handen leggen zal.

Jeremia 49:7. - Het voorgaande hoofdstuk eindigt met de woorden: "Maar ik zal in het lot van Moab een keer brengen in het laatste der dagen, luidt het woord des Heren". In hst. 49:6 wordt hetzelfde gezegd van Ammon. Echter alle steden van *Edom* zullen tot eeuwige puinhopen worden (vs. 13). In Obadja lezen we: "van het huis van Ezau zal niemand ontkomen". Moab, Ammon en Edom zullen dus in het laatste der dagen bestaan, alle drie geoordeeld worden, maar de eerste twee zullen niet totaal vernietigd worden. Edom wel.

Klaagliederen 4:21, 22. - De dochter van Edom zal de beker (van Gods toorn) drinken en haar ongerechtigheid zal bezocht worden. Wanneer? Zodra Sions ongerechtigheid een einde heeft. Men moet wel blind zijn, wanneer men niet ziet, dat het hier over de toekomst gaat, want Jeruzalem draagt nog heden haar ongerechtigheid en wordt nog steeds door de volken vertreden.

Ezechiël 25:12-14. - Terwijl Ammon en Moab aan de stammen van het oosten overgeleverd werden (dat is dus vroeger al gebeurd), zal Edom, dat extra schuldig was om zijn gruwelijke wraak op het huis van Juda, ten prooi vallen aan de wraak des Heren, die uitgeoefend zal worden door zijn volk Israël.

Daar het onmogelijk is dit gedeelte met de geschiedenis van Edom te doen overeenkomen, geven vele schriftverklaarders toe dat deze profetie tot de laatste tijden reikt. Men zal dan zien (zo zeggen ze) hoe de macht van het heidendom, voorgesteld door Edom, ineen zal storten voor de heerschappij van Christus. Een dergelijke manier van schriftverklaring draagt haar veroordeling in zichzelf. In Jes. 34 en 63 wordt de Heer gezien, wraak oefenend over de in Edom verzamelde volken, zonder enige hulp van de zijde der naties. Hij zal dit oordeel volvoeren op een heel andere wijze dan Hij in het verleden deed: de Heer zal Zich van Israël bedienen om over Edom wraak te oefenen.

Ezechiël 35. - Dit hoofdstuk is wel van bijzonder belang voor het onderwerp waarmee we bezig zijn. Het gaat hier om "de tijd van de eindafrekening". Daarmee wordt bedoeld de tijd dat Edom de Israëlieten zal overleveren "aan het geweld van het zwaard ten tijde van hun rampspoed" (vs. 5). Nu leren alle profetieën de afvalligheid van de joden, die in de eindtijd naar hun land zijn teruggekeerd, waar zij zullen zuchten onder het juk van de antichrist. In die dagen zal Edom zich, zoals we in Ps. 83 gezien hebben, aan het hoofd van de statenbond stellen. Begunstigd door de toekomstige Assyriër zal deze statenbond het plan hebben om "de woonsteden Gods" in bezit te nemen. Edom zal zeggen: "die beide volken en die beide landen zullen mij toebehoren; wij nemen ze in bezit" (vs. 10); "zij zijn verwoest; zij zijn ons gegeven om ons te voeden" (vs. 12). Wij weten ook, dat op het ogenblik van deze laatste aanval van Israëls vijanden, de Heer zijn heerlijkheid voor de ogen van het zwakke overblijfsel van Jeruzalem zal openbaren, als een voorsmaak van de heerschappij die Hij dan spoedig vestigen zal (Zach. 14:4). Met het oog daarop zei de profeet Ezechiël tot Edom: "Omdat gij gezegd hebt: die beide volken... zullen mij toebehoren... *hoewel de Here daar was!*" (vs. 10). Dat maakt Edom dubbel schuldig aan zijn "eeuwige vijandschap". Daarom zal het voor altijd afgesneden worden: "Tot vreugde van de ganse aarde zal Ik van u een woestijn maken" (vs. 14).

Daniël 11:41. - Wanneer de koning van het noorden, de Assyriër van de eindtijd, in conflict met de koning van het zuiden (Egypte), Israëls gebied zal binnenrukken, zullen "Edom, Moab en de keur der Ammonieten aan zijn macht ontkomen". Deze profetie staat in geen enkel verband met gebeurtenissen in het verleden of in onze tijd. We achten het voldoende haar hier zonder uitvoeriger verklaring aan te halen, om aan te tonen dat deze drie volken bestaan zullen bij de vernietiging van de Assyriër, het laatste bedrijf dat aan de vestiging van Christus' koninkrijk vooraf zal gaan (vs. 45). Dit wordt allemaal door de theologen, die in de profetieën slechts de vervulling van historische gebeurtenissen zien, toegepast op een betwistbare expeditie van Antiochus tegen Ptolemeüs Philometor⁶.

Joël die in zijn profetie alleen maar sprak van "de dag des Heren", zei: "Edom zal tot een woeste wildernis worden, vanwege het geweld de kinderen van Juda aangedaan, in wier land zij onschuldig bloed hebben vergoten. Maar Juda zal blijven tot in eeuwigheid, en Jeruzalem van geslacht tot geslacht" (hst. 3:19, 20). Een profetisch visioen, dat de vestiging van het koninkrijk aankondigde na het nationale oordeel over de volken in het dal van Josafat.

Maleachi 1:3-5. - We komen nu aan het eind van Edoms geschiedenis. Toen alle pogingen van de Here om Edom van zijn boze weg terug te brengen gefaald, en zijn haat slechts vuriger gemaakt hadden, zei God: "Ik heb Ezau gehaat". Daarom werd het oordeel over Edom definitief. Maar in zijn voortdurende weerspanning riep Edom uit: "Wij zijn verwoest, doch wij zullen de puinhopen weer opbouwen". Gods geduld met Edom was echter ten einde, en door Maleachi liet Hij zeggen: "Laten dezen bouwen, maar Ik zal afbreken!"

⁶ Noot van de vertaler: Naam van een van de Macedonisch-Griekse vorsten in Egypte. Hij regeerde er van 181-146 v. Chr.

De inspiratie van de Schrift

Alle voorgaande aanhalingen waren *noodzakelijk* om te bewijzen, dat het Edom van voorheen zonder twijfel weer zal opstaan. De profetische gebeurtenissen zijn gebonden aan dit beginsel van het opnieuw verschijnen van sinds lang verdwenen volken in de eindtijd. Mogen deze uiteenzettingen voldoende zijn om te ontzenuwen het systeem van profetieverklaring, dat het Woord van God verdraait, het gezag er van miskent, de hele strekking ontnemt aan de gebeurtenissen van het einde, en tenslotte de ogen van Christus en zijn heerlijkheid africht, om ze terug te voeren naar wat in het verleden geschied is, zonder dat het geestelijke waarde voor hart en geweten heeft. Deze regels richtend tot hen die door dit systeem beïnvloed worden (ik spreek hier niet tot de rationalistische en ongelovige geleerden), smeed ik hen los te laten wat hun in deze leerschool onderwezen is. Indien zij helder zien, bij een onderwerp dat schijnbaar van zo ondergeschikt belang is als het onderhavige, zullen zij ook een open oog krijgen voor andere belangrijker punten. Het is een gevaar, bij de bestudering van het Woord van God, de kritische handelwijze van de mens toe te passen. Helaas, velen onder hen schromen niet zichzelf geluk te wensen, dat de leer van "de letterlijke inspiratie in theologische kringen al lang dood is". Omdat zij *de volstreckte inspiratie* van de Schrift (want het woord "letterlijk" is maar bedriegelijke schijn) prijs gegeven hebben, is hun zgn. vroomheid niet meer in staat doeltreffend weerstand te bieden aan de aanvallen van het moderne ongeloof. Zij zuchten er onder, maar omdat zij het lemmet van hun zwaard, wat het Woord van God is, hebben laten beschadigen, bezitten zij niet meer dan een nutteloos wapen, wanneer zij "een tweesnijdend zwaard" nodig hebben.

Het onderwerp van Obadja

Na deze zeer lange inleiding willen wij thans beginnen met het bestuderen van de profetie van Obadja. Zij zal ons, evenredig

met haar beperktheid, een beeld geven van het lot van Edom in de laatste dagen. Het was nodig in het voorgaande breedvoerig vooruit te lopen op wat we nog te zeggen hebben. De weinige verzen van Obadja zullen ons in heel veel opzichten gelegenheid geven te controleren wat we al geschreven hebben.

De *oordelen* over Edom en de volken zijn het onderwerp van Obadja. Vergeten we niet dat deze oordelen van geweldige betekenis zijn voor Israëls toekomst. De gemeente is tegenwoordig verlost door genade; Israël zal in de toekomst door de oordelen bevrijd worden. Daarom maakt het gelovige overblijfsel in de psalmen de oordelen zo dikwijls tot het onderwerp van zijn smeekbeden. De door de profeten opgewekte overeenkomst tussen de plaats gehad hebben de en de toekomstige oordelen, doen het karakter van deze laatste beter verstaan. Zij richten onze blikken naar de persoon van de Rechter. Het overblijfsel van Israël zal in Hem de zachtmoedige herkennen, die het eens verworpen had, het Lam van God, overgeleverd voor de zonden van zijn volk. Met welk een verrukking zullen dan de gelovigen in deze verheven persoon majesteit en genade, zachtmoedigheid en rechtvaardigheid verenigd zien. Zij zullen zeggen: "Gij zijt schoner dan de mensenkinderen, *liefelijkheid* is over uw lippen uitgegoten; daarom heeft God u voor altoos gezegend. Gord uw zwaard aan de heup, gij held, uw *majesteit* en uw *luister*; ja uw luister! Rijd voorspoedig uit, voor de zaak van *waarheid*, *ootmoed* en *recht*, uw rechterhand lere u geduchte daden. Uw pijlen zijn gescherpt - volken zijn onder u _ zij dringen in het hart van des konings vijanden" (Ps. 45 3-6).

OBADJA

Obadja en Jeremia

"Gezicht van Obadja. Zo zegt de Here HERE over Edom (een tijding hebben wij van de HERE gehoord, een bode is onder de volken gezonden: komt, laat ons daartegen optrekken ten strijde):" (vs. 1).

Het Woord van God zegt niets over de persoon van de profeet Obadja, noch over de juiste tijd van zijn profetie. Iedere veronderstelling daarover is dus nutteloos en onbruikbaar voor de stichting en opbouw van de ziel. Met wat God geopenbaard heeft moeten we rekening houden. Deze zo weinig begrepen grondwaarheid kan niet genoeg herhaald worden. Indien Gods kinderen haar in praktijk brengen, zullen zij er voor bewaard blijven eigen gedachten bij het Woord te voegen, in plaats van er zich door te laten onderrichten. Wat zou men van iemand denken die zich verbeeldde iets aan het water van een meer te kunnen toevoegen door er zijn kruik in leeg te gieten? Zou hij niet beter doen hem er uit te vullen? Zouden onze eigen gedachten de Schrift kunnen verrijken? Voor de gelovige, bezielde met "de geest van bezonnenheid" (2 Tim. 1:7), lijdt het geen twijfel dat Obadja, evenals Jeremia, geprofeteerd heeft aan het eind van het koninkrijk Juda. We gronden deze mening op een vergelijking van Jeremia 49:7-22, waar het oordeel over Edom uitgesproken wordt, met de profetie van Obadja, waarvan het onderwerp de ondergang van dit volk in het laatst der dagen is. Jeremia gebruikte nagenoeg dezelfde termen als onze profeet: "Een tijding heb ik van de Here gehoord en een bode is onder de volken gezonden: Verzamelt u, rukt er tegen op en maakt u op tot de strijd" (Jer. 49:14). Deze overeenkomst, en nog andere die we in de loop van deze beschouwing zullen aantreffen, hebben schriftverklaarders er toe gebracht na te speuren wie van de beide profeten de woorden van de ander

overgeschreven heeft. Evenals bij ieder dergelijk onderzoek, is het niet moeilijk daarin een geest van kritiek te ontdekken, die vijandig staat tegenover de volle inspiratie van het Woord van God. Dezelfde mensen menen, dat ook de schrijvers van de evangeliën gegevens van elkaar hebben overgenomen. Waarop zijn hun onderzoekingen uitgelopen? Zij vermoeien daardoor hun geest en raken hoe langer hoe meer verward. De gelovige is er echter van overtuigd dat *God* tot hem spreekt, zowel in Jeremia als in Obadja, en dat hij niet anders te doen heeft dan van Hem het bijzonder onderricht aan te nemen, dat in elk van deze profetieën is vervat.

De profetie van Jeremia draagt een karaktertrek die we in Obadja missen. Jeremia voorzegde binnen afzienbare tijd de vernietiging van Jeruzalem en daarna van alle volken door Nebukadnezar (hst. 46-49); voorts die van dit grote rijk door de Here-Zelf (hst. 50). Ten slotte gaf hij aan door welke macht, nl. de Mediërs, God historisch een einde zou maken aan het Babylonische wereldrijk (hst. 51).

De profeet Daniël had een ander gezichtspunt. Hij beschreef achtereenvolgens de geschiedenis van de vier grote wereldrijken. Hij liet echter ook de *gelijktijdige* val van al die machten zien, die plaats zullen maken voor het enige koninkrijk "dat in eeuwigheid niet zal te gronde gaan" (Dan. 2).

Dit is het tweede verschil met de profetie van Jeremia. Voor hem was het lot van al die rijken van het begin aan definitief bepaald door de val van Babel, omdat zij de macht, die God haar in handen gegeven had, tot eigen verheerlijking en grenzeloze vermeerdering van haar afgoden gebruikte. Toch oefende Babel het oordeel van God uit over de volken, tot op het ogenblik van haar ineensstorting. Maar vanaf het moment van haar val, voerde Jeremia ons *over* alle tussenliggende eeuwen heen naar de gebeurtenissen van de laatste dagen. Na de beschrijving van Egypte's ineensstorting, door Nebukadnezar bewerkt, zei Jeremia: "Maar *daarna* zal het rustig liggen als in vroegere dagen, luidt het woord des Heren" (Jer. 46:26). Na de verwoesting van Moab door dezelfde vorst zei de profeet

verder: "Maar Ik zal in het lot van Moab een keer brengen *in het laatst der dagen*" (hst. 48:47). Evenzo ten aanzien van de kinderen Ammons: "Doch *daarna* zal Ik in het lot van de Ammonieten een keer brengen" (hst. 49:6). En ten slotte van Elam, dat door hetzelfde Babylonische zwaard vernietigd werd: "Maar *in het laatst der dagen* zal Ik in het lot van Elam een keer brengen" (hst. 49:39).

Het eindoordeel over Edom

Wat Edom betreft ligt de zaak anders. Na het eindoordeel over dit volk zal het nooit meer hersteld worden. Bij de beschrijving van zijn oordeel door Nebukadnezar, die "als een gier opstijgt en aanzweeft en zijn vleugels over Bozra uitspreidt" (vgl. Jer. 49:22), stelt de Geest van God ons voor welke gebeurtenissen van het einde Edoms ondergang zullen bewerken. Vandaar de treffende overeenkomst tussen Jeremia en Obadja. In het verleden is het oordeel over Edom voltrokken door middel van zijn vroegere bondgenoten, de volken die tegen hem en op zijn grondgebied verzameld waren. In de toekomst zal hetzelfde plaats vinden. Dat is de parallel die we zien tussen Jeremia en Obadja. Ten slotte zal echter het volk Israëel, en door hen de Heer Zelf het oordeel over Edom uitvoeren. Dit feit vinden we niet in Jeremia, doch wel in Obadja vermeld.

Edom en andere volken

Laten we nu eens zien op welke omstandigheden het eerste vers van Obadja zinspeelt. Geen enkele historische gebeurtenis beantwoordt aan wat we er lezen. Bij de uiteenzetting van Edoms toekomst merkten we op dat Psalm 83 spreekt over een toekomstig verbond van de volken die Israëls gebied omringen. Edom zal aan het hoofd van dit verbond staan. De toekomstige Assyriër, al is het niet persoonlijk, zal dit complot, dat *de uitroeiing van Gods volk* ten doel heeft, steunen en begunstigen. Zij zeggen: "Komt, laten wij hen als volk verdelgen, zodat aan de naam van Israëel niet meer wordt

gedacht" (Ps. 83:5). In deze periode van de laatste dagen zal het in zijn land teruggekeerde Israël het voorwerp worden van de begeerlijkheid van alle volken. Deze zullen zeggen: "Wij willen in bezit nemen de woonsteden Gods" (Ps. 83:13).

De koning van het noorden, hoofd van de Assyrische statenbond, anders gezegd "Gag", of Rusland⁷, zal zich van deze coalitie bedienen om zijn plannen tegen Jeruzalem uit te voeren. Overeenkomstig de onderling overeengekomen doelstelling zullen Edom en zijn bondgenoten "de zonen van Lot tot steun" zijn (Ps. 83:9). Met de "zonen van Lot" worden bedoeld Ammon en Moab wier belangen zij dus schijnen te behartigen en wier rechten zij door deze gemeenschappelijke agressie opeisen. Maar Edom, verteerd door begeerte en haat, zal zelf trachten de hand te leggen op de erfenis des Heren. Edom zal zeggen: "Die beide volken (Juda en Israël) en die beide landen zullen *mij* toebehoren, wij nemen ze in bezit". Van de bergen van Israël zal Edom zeggen: "Zij zijn verwoest, zij zijn ons gegeven om ons te voeden" (Ezech. 35:10, 12). Het eerste beleg van Jeruzalem en het gedeeltelijk resultaat daarvan zal Edom ogenschijnlijk voordeel opleveren. Maar dan zal er onder de verbonden volken een reactie ontstaan tegen zijn hoogmoedige aanmatiging, waardoor zijn plannen in duigen zullen vallen. "Een tijding van de Here", die, naar het woord van Zacharia, "Jeruzalem tot een schaal der bedwelmig voor alle

⁷ Noot van de vertaler: Het lijkt, dat Dr. Rossier hier en ook in andere gedeelten van deze en andere beschouwingen "de koning van het noorden" (zie o.m. Dan. 11:40-45) vereenzelvigt met "Gog" uit Ezechiël 38 en 39. Hoewel men in zeker opzicht kan zeggen, dat "de koning van het noorden" en "Gog" dezelfde macht, het Assyrië van de toekomst voorstellen, is er wel verschil tussen de personen die aan het hoofd van dit rijk zullen staan en eveneens in de omvang van de legers die zij zullen aanvoeren. Ook in de tijd waarin zij in de toekomst op het toneel zullen verschijnen bestaat verschil. De "koning van het noorden" zal het land binnenvallen vóór de verschijning van de Zoon des mensen op de Olijfberg. "Gog" zal echter met zijn satellieten zijn aanval doen in het begin van het duizendjarig rijk (Ezech. 38, 39)

volken in het rond" zal maken en "tot een steen, die alle natiën moeten heffen" (Zach. 12:2, 3) zal dit bewerken. De bondgenoten van Edom zullen "een bode onder de volken" zenden om hen aan te sporen tegen Edom ten strijde te trekken, terwijl zij hen van hun hulp verzekeren: "komt, laat ons daartegen optrekken ten strijde" (Obadja:1). Wie zullen deze volken zijn? Volgens de profetie weten we, dat de Assyriër van het einde, na de verovering van Palestina, voornemens is het aan zich te onderwerpen. De joden, het afvallige volk van de antichrist, zullen dan hun bondgenoot, het westelijk rijk (het beest van de tien koningen), te hulp roepen om zich tegen deze aanval te verweren (Jes. 28:14-22). De Assyriër zal zich intussen als een stormwind op Egypte werpen en "het Sieraadland" (Palestina) binnenrukken, maar "aan zijn macht zullen ontkomen: Edom, Moab en de keur der Ammonieten" (Dan. 11:41). Deze drie volken zijn precies dezelfde als die welke hun eigen belangen volgen en die de oogmerken van de Assyriër in betrekking tot het Heilige land tot zijn nadeel zullen trachten te dwarsbomen. Maar hun eensgezindheid zal niet lang duren. Allen zullen zich keren tegen Edom, dat aan hun hoofd stond. Om het gevaar af te weren, dat hen bedreigen zal door het streven van Edom, zullen ze steun zoeken bij de volken, door hen hun bongenootschap aan te bieden: "komt, laat ons daartegen optrekken ten strijde". Dit plan zal ogenschijnlijk slagen.

Oordeel over Edom en andere volken

"Zie, Ik maak u klein onder de volken: gij wordt diep veracht. De overmoed van uw hart heeft u misleid, u, die woont in rotskloven, in uw hoge woning; die bij uzelf zegt: wie zal mij ter aarde neerhalen? Al zoudt gij uw nest zo hoog bouwen als de gier, ja, al was het geplaatst tussen de sterren, vandaar zal Ik u neerhalen, luidt het woord des Heren. Indien er dieven tot u kwamen of nachtelijke rovers - hoe wordt gij verdelgd! - zouden zij niet stelen zoveel hun genoeg was? Indien druivenlezers tot u kwamen, zouden zij geen nalezing overlaten? Hoe wordt

Ezau doorzocht, worden zijn verborgen schatten opgespoord!" (Obadja :2-6). In dergelijke woorden drukte Jeremia zich uit (hst. 49:15, 16 en 9,10). De verwoesting zal volledig zijn en de plundering zodanig worden georganiseerd, dat er voor Edom, die op zijn onbereikbaar gebied vertrouwde, niets overblijft.

"Naar de grens zenden u al uw bondgenoten; u misleiden, u overmogen uw vrienden; wie uw brood eten, leggen u een valstrik" (vs. 7).

Op het moment dat Edom zijn doel, n1. het in bezit nemen van Israëls erfenis, bijna bereikt zal hebben, zullen zijn bondgenoten zich tegen hem keren en hem naar de grens terugdrijven. Naar mijn mening wil dit zeggen, dat hij tot de grenzen van zijn eigen land teruggedrongen zal worden. Daar zal hij de legers van het westelijke rijk ontmoeten, die dan klaarblijkelijk te velde getrokken zijn om de bezetting van Jeruzalem door Edom tegen te gaan en om zich te verzetten tegen de aanval op Jeruzalem door Amman, Moab en de Assyriër. Zo zal dan Jeruzalem "tot een schaal der bedwelming vaat alle volken in het rond" worden (Zach. 12:2).

Edoms grondgebied zal op dat ogenblik een hoogst belangrijk strategisch punt zijn bij het verzet tegen de Assyriër, die zich als een overstromende stortvloed op Egypte zal hebben geworpen. In het hoofdstuk "Edom, zijn verleden, heden en toekomst" hebben we al opgemerkt dat het gebied van Edom niet beperkt is tot het gebergte Seïr, maar dat het ook het land Idumea omvat. De bezetting van dit gebied door de westelijke legers zal trachten de Assyriër de terugkeer uit Egypte naar Palestina af te snijden, hetzij langs de Middellandse Zee, of door het schiereiland van Sinaï. Dit plan mag wijs bedacht zijn, maar zij hebben dan *buiten de Here* gerekend. Zonder dat zij het zelf weten heeft *Hij* hen in Edom bijeengebracht om hen te vernietigen. "Want de Here koestert toorn tegen alle volken en grimmigheid tegen al hun heir". "Zie het (zwaard des Heren) daalt neer op Edom en ten gerichte op het volk dat door mijn banvloek werd getroffen". "De Here richt een offer aan te Bozra en een geweldige slachting in het land van Edom". "Want de

Here houdt een dag van wraak, een jaar van vergelding in Sions rechtsgeding" (Jes. 34:2-8). Dit oordeel over de legers van de volken zal geschieden door de Here alleen: "Ik heb de pers alleen getreden en van de volken *was niemand bij Mij*" toen Hij kwam "van Edom, in helrode klederen van Bozra" (Jes. 63:1-3)⁸.

Eerst na de vernietiging van de legers van het westelijke rijk en van hun aanvoerders, het beest en de valse profeet (Openb. 19:19-21), zal de Heer op Israëls bodem het hele leger van de Assyriër verdelen, dat uit Egypte zal komen om zich op zijn beurt van Jeruzalem en Palestina meester te maken (Dan. 11:44,45).

De vernietiging van de westelijke legers in Edom wordt in de profetie van Obadja niet vermeld. We vernemen alleen, dat Edom zelf geplunderd en "nagelezen" zal worden door zijn vroegere bondgenoten, die eerst in vrede met hem leefden, en dat er een grote slachting plaats zal vinden.

Edoms centrale ligging

Edom zal zich dus vergissen in zijn plannen. Hoe sluw ook in elkaar gezet, ze zullen alle verijdeld worden en zijn eigen ondergang bewerken, omdat hij het oude volk van God en de heilige stad aangetast heeft op het ogenblik van hun herstel. Wat zullen hem zijn hoog geroemde wijzen baten? "Er is geen inzicht bij hem. Zal Ik niet te dien dage, luidt het woord des Heren, de wijzen uit Edom doen vergaan, en het inzicht uit het

⁸ Noot van de schrijver: Wat we hier voorstellen, nl. de vernietiging van de westelijke legers door de Messias alleen, belicht dit feit van joods standpunt gezien. In Openbaring 19:11-16 zien we Hem uit de hemel komen, gevolgd door hemelse heerlegers. De Heer zal dan dezelfde legers, die hier genoemd worden, slaan met het scherpe tweesnijdende zwaard dat uit zijn mond gaat. Deze beide gezichtspunten stemmen volkomen overeen met het karakter van de profetie in het oude of het nieuwe testament.

gebergte van Ezau? Ook uw helden, o Teman, zullen verschrikt staan, opdat alle man van het gebergte van Ezau door moord worde uitgeroeid" (Obadja :8, 9).

Men kan zich er over verbazen dat dit kleine Edom, zo onbeduidend, zelfs als het in de toekomst weer zal opstaan, zulk een grote rol zal spelen in de geschiedenis van de eindtijd en dat het het enige onderwerp is van een profetie als die van Obadja. Om dit te verklaren willen we buiten beschouwing laten zijn ongoddelijk karakter, zijn onverzoenlijke haat tegen Gods volk, zijn heerszuchtige plannen om zich met geweld meester te maken van Israëls erfenis en de stad "des groten konings". We willen er op wijzen, dat Edom het centrum zal zijn van een gebied waar het hele conflict van de laatste dagen tot een oplossing komen zal. Daar zal de strijd gevoerd worden tussen de koning van het noorden (de Assyriër) en de koning van het zuiden (Egypte); de strijd tussen Israëls burenen en Edom om het bezit van de erve des Heren; de strijd tussen het Romeinse beest (het westelijke rijk) en de koning van het noorden om Jeruzalem en de verovering van Egypte. Kortom: de hele profetische geschiedenis van de laatste dagen zal zich concentreren op dit gebied, wanneer "Jeruzalem een schaal der bedwelming voor alle volken" geworden is. Zodra de gordiaanse knoop van Edom eenmaal doorgesneden is, zal de troonsbestijging van de Messias gezien worden als een heilzame dageraad, die de Zon der gerechtigheid aankondigt.

Haat en lastering tegenover Israël

"Wegens de gewelddaad aan uw broeder Jakob zal schande u bedekken, en gij zult voor altoos worden uitgeroeid" (vs. 10). "De overmoed van uw hart" (vs. 3), was de eerste karaktertrek van Edom. De tweede is de gewelddaad, *het woeden* tegen zijn broeder Jakob. Hoe schuldig Israël ook geweest is, de Here vergeet niet dat zijn volk het voorwerp van zijn beloften is, en God is trouw aan hetgeen Hij beloofd heeft. Wie zijn volk aanraakt, raakt Hemzelf aan. In de dagen van Israëls ontrouw

had Hij zijn aangezicht voor het huis van Jakob moeten verbergen. Maar eens zal het uur slaan, waarop Hij openlijk de zaak van zijn volk weer in handen zal nemen. In de laatste dagen van Edom, en bij het beleg van Jeruzalem door de volken met Edom aan de spits, zal er berouwen bekering ontstaan in het hart van het overblijfsel: "Te dien dage zullen de doven Schriftwoorden horen, en van donkerheid en duisternis verlost, zullen de ogen der blinden zien" (J es. 29:18). Dan zal de vergelding, die opgeschort is om aan het oordeel van God over zijn volk de vrije loop te laten, op Edom neerkomen. Er zal geen vergiffenis meer zijn voor de vijanden van Jakob, de uitverkorene des Heren. Edom zal *)voor altijd* uitgeroeid" worden. Welke profetie aangaande Edom men ook beschouwt, Gods Geest besluit steeds, dat er van Edom *als volk* niets zal overblijven. Zijn grondgebied zal tot een eeuwige woestenis gedoemd zijn: "Ik heb al de lasteringen gehoord, die gij tegen de bergen van Israëel gesproken hebt: zij zijn verwoest; zij zijn ons gegeven om ons te voeden! Ja, gij hebt een hoge toon tegen mij aangeslagen en grote woorden tegen Mij opeengestapeld - Ik heb het wel gehoord. Zo zegt de Here Here: Tot vreugde van de ganse aarde zal Ik van u een woestenis maken; zoals gij u verheugt omdat het erfdeel van het huis Israëls verwoest is, zó zal Ik aan u doen: een woestenis zult gij worden, gij gebergte Seïr, ja Edom geheel en al. En men zal weten, dat Ik de Here ben" (Ezech. 35:12-15). God heeft de kreten van haat, de lasteringen tegen zijn volk gehoord en "de Here was daar!" Toppunt van Edoms blindheid! In de tijd dat God zijn aangezicht van Israëel afgewend houdt, zal Hij aan Edoms haat de vrije teugel laten. Maar wanneer Hij Zich opnieuw als Verlosser en Heiland voor de ogen van zijn berouwvol volk zal openbaren, kan het oordeel over Edom niet langer uitgesteld worden, want het strijdt tegen het volk der beloften, dat de Here Zelf verdedigt! ⁹.

⁹ Noot van de schrijver: Zo is het niet in onze dagen. God heeft zijn thans onderbroken wegen met Israëel nog niet hervat om het te

Edom zal daarna de verblijfplaats zijn van allerlei onrein, gevaarlijk en kwaadaardig gedierte der schepping. Hoe schaars deze streek thans ook bewoond is, zijn huidige toestand is niet die welke Jesaja beschreef (zie Jes. 34:9-17).

In de verzen 11-14 ontwikkelde de profeet Obadja de laatste grieven van de Here tegen Edom: "Ten dage dat gij afzijdig stondt, ten dage dat vreemden zijn leger gevangen namen en uitlanders zijn poort binnenkwamen en over Jeruzalem het lot wierpen, waart ook gij als een van hen. Gij hadt die dag van uw broeder niet moeten zien, de dag van *zijn rampspoed*; gij hadt u niet moeten verheugen over de kinderen van Juda op de dag van *hun ondergang*; gij hadt geen grote mond moeten opzetten ten dage van hun benauwdheid; gij hadt niet moeten komen in de poort van mijn volk ten dage van *hun ongeluk*; gij hadt niet moeten aanzien *zijn onheil* ten dage van *zijn ongeluk*; gij hadt niet moeten staan op het kruispunt om zijn vluchtelingen uit te roeien en gij hadt zijn ontcomenen niet moeten overleveren ten dage der benauwdheid"¹⁰.

Het schijnt heel natuurlijk dit gedeelte toe te passen op het verleden van Jeruzalem, tijdens het beleg van deze stad door Nebukadnezar.

Er is dan ook geen reden om zich tegen zulk een opvatting te verzetten. God herinnerde zich het geweld dat deze overspelige stad was aangedaan. Aan die gewelddaden tegen Jeruzalem dachten ook de ballingen aan Babels stromen, toen zij zeiden:

"Reken, o Here, de kinderen Edoms de dag van Jeruzalem toe; hun die zeiden: Breekt af, breekt af, tot op de grond er mee!"

verlossen.

¹⁰ Noot van de vertaler: De telkens herhaalde uitdrukking "gij hadt niet moeten" vinden we niet in de vertaling van het N.B.G. Zij was hier noodzakelijk om Dr. Rossier in zijn beschouwing te kunnen volgen. We treffen haar ook aan in andere vreemde talen en zij werd ook beter geacht door wijlen Dr. A. H. Edelkoort in zijn kanttekeningen bij Obadja.

Ps. 137:7). Amos maakte een zinspeling op die dag in hoofdstuk 1:6, 11 en 12 van zijn profetie, en Joël misschien in hoofdstuk 3:6.

Obadja: 11-14 is echter met evenveel recht van toepassing op het toekomstig beleg van Jeruzalem, vermeld in Psalm 83 en in Zacharia 14:1 en 2: "Zie, er komt een dag voor de Here, waarop de buit, op u behaald, binnen uw muren verdeeld zal worden. Dan zal Ik alle volken tegen Jeruzalem ten strijde vergaderen; de stad zal genomen worden, de huizen zullen worden geplunderd en de vrouwen geschonden. De helft van de stad zal wegtrekken in ballingschap, maar de rest van het volk zal in de stad niet uitgeroeid worden".

Wat is het kenmerk van Edom, heel zijn geschiedenis door, zowel in het verleden als in de toekomst? De ongoddelijke Ezau wilde verkrijgen wat God hem uitdrukkelijk ontzegd had, toen Hij de erfenis aan zijn broeder Jakob verleende. Edom gebruikte nu zelfs geweld om er zich meester van te maken. Ongetwijfeld, Jakob was ontrouw geweest en had het oordeel verdiend. Maar Edom, dat God gebruikt had als een roede tegen Israël, jaagde zijn eigen oogmerken na, die geheel vreemd waren aan Gods bedoelingen met het volk. Kon de Here zijn onvoorwaardelijke beloften aan Israël herroepen? Hoeveel te minder dan in de laatste dagen, waarvan Zacharia en andere profeten spraken, de dagen waarin onder de druk der oordelen een overblijfsel tot bekering zal komen en zich keren zal tot de Messias, die het volk vroeger verworpen had (Zach. 12:8-14).

Gods lankmoedigheid

De verzen 11 tot 14 kunnen dus betrekking hebben op Edoms houding in het historisch verleden, maar ook op die in de toekomst, zoals deze geopenbaard is. Waarschijnlijk zelfs in de eerste plaats op wat Edom in de toekomst zal doen. Er wordt hier gesproken van "de dag van zijn *rampspoed*" en van "de dag van hun *benauwdheid*" (vs. 12). We hebben al meer

opgemerkt, dat dit laatste woord, in de psalmen en in de profeten, gewoonlijk, misschien wel steeds, "de grote verdrukking" van de eindtijd betekent, ook "de benauwdheid van Jakob" genoemd. Hoe het ook zij, dit gedeelte spreekt over een dag, die voorbij was toen de profetie werd uitgesproken, en die God niet vergeten was.

Niets treft mij meer dan de berisping: "Gij hadt niet moeten..." Een medelijdende toon klinkt door deze woorden heen, juist op het ogenblik dat het oordeel deze verharde natie treffen zou: "Gij hadt niet moeten!" God wilde daarmee zeggen: "indien gij dit oordeel niet verdiend hadt, hoe graag had Ik u dan gespaard!" Niets toont duidelijker dat de Here traag tot toorn is. Bij de ergste vijanden van zijn volk zocht Hij enig gevoel van erbarmen, al was het maar een glimp van mededogen. Zo groot is Gods lankmoedigheid. Maar neen, Edom had zijn haat en hoon tot het uiterste gedreven door zich aan roofzucht over te geven, zich te verheugen over de rampen der kinderen van Juda; een grote mond had hij opgezet om zijn broeder te beschimpen en te vloeken (verg. Ps. 35:21). Bij de verovering van Jeruzalem had hij de bezittingen, have en goed geplunderd; hij had de ontkomenen uitgeroeid en hen die nog overgebleven waren, als ballingen verkocht. Edom had al deze dingen niet moeten doen. Maar nu was het te laat! Hetzelfde gevoel van barmhartig medelijden ten opzichte van Edom vinden we in een andere schriftplaats, n.l. in de Godsspraak over Duma (Jes. 21:11, 12). In de verzen 6-10 lezen we dat de Here een wachter in Jeruzalem op post gezet had om te zien wat er gebeuren zou. De wachter zag in een visioen de val van Babel, waarin werd aangeduid dat het einde van de overheersing der heidenen nabij was. Dit gezicht wordt aan Israël, waarvoor het bestemd was, overgebracht. Maar Edom dreef de spot met wat de Geest van God aankondigde: "Wachter, wat is er van de nacht? Wachter, wat is er van de nacht? De wachter zegt: Morgen komt, maar ook nacht." De morgen die het gelovig Israël verwachtte, zal weldra verschijnen, maar ook de nacht voor de ongelovige en de

spotter! "Als gij vragen wilt, vraagt", voegde de wachter er aan toe. Edom wilde echter niet vragen en was dus niet te verontschuldigen. Daarna volgen de woorden: "komt dan terug". Tot op het laatste moment liet God de deur open voor bekering. Zijn deze woorden niet ontroerend? 'We beluisteren daarin dezelfde gedachte als die van Obadja: "Gij hadt niet moeten gij hadt niet moeten!" Edom had zich niet met Babel moeten verbinden! Babel was uit op de definitieve ondergang van Juda, en Edom had moeten begrijpen, dat God zijn wegen met zijn volk weer zou opnemen. Door de ondergang van de aan de heidenen toevertrouwde heerschappij wilde Hij een nieuw tijdperk van zegen openen voor Israël, dat Hem verworpen had, maar dat "uit de hand des Heren dubbel ontvangen heeft voor al zijn zonden" (Jes. 40:2).

De dag des Heren nabij

Voor het volk van God zal het tijdperk van zegen komen. De verlossing van Israël kan echter slechts plaats hebben door een definitief oordeel over alle volken. Omdat zij geweigerd hebben te luisteren naar de woorden van genade, die tot hen gericht waren, zal God daarbij zonder erbarmen handelen.

"Want nabij is de dag des Heren over alle volken; zoals gij gedaan hebt, zal u gedaan worden, uw daad zal op uw eigen hoofd terugvallen" (vs. 15). De rampspoed en de *benauwdheid* van Juda en Jeruzalem duiden aan dat *de dag des Heren* aanstaande is. De dag des Heren betekent overal in de profeten: de oordeelsdag, die aan de vestiging van Christus' regering op aarde voorafgaat. Het is ook "de dag des Heren" van het nieuwe testament. Nadat deze dag over Israël gekomen is tijdens "de grote verdrukking", waarvan de val van Jeruzalem deel zal uitmaken, zal hij de volken treffen die het oude volk van God gepijnigd, onderdrukt en vertrapt hebben. Edom wordt in Obadja als voorbeeld genoemd van de ondergang der volkeren in "de dag des Heren". Babel is in andere profetieën een beeld van de ineenstorting van de

heerschappij der volken, die plaats zal maken voor de wereldomvattende heerschappij van Christus op de "grote berg, die de gehele aarde vulde" (Dan. 2:35). Die dag zal dus niet alleen Edom treffen, maar *alle volken*. Het zal een dag van vergelding wezen, waarop hun gedaan zal worden naar hetgeen zij het volk van God aangedaan hebben. Edom zal als loon een verpletterend oordeel ontvangen, ten voorbeeld voor de andere volken (Jes. 34:2; Obadja: 15,16).

"Ja, zoals gij gedronken hebt op mijn heilige berg. zullen alle volken zonder ophouden drinken; ja, zij zullen drinken en zwelgen, en zij zullen worden, als hadden zij nooit bestaan" (vs. 16; vgl. Jer. 49:12).

Deze volken hadden zich verheugd over hun overwinning op Jeruzalem, doch zij vergaten, dat zij zich bevonden op de heilige berg des Heren en God had nimmer zijn beloften verzaakt, ondanks de ongehoorzaamheid van zijn volk. Voor God was Sion nog altijd zijn heilige berg. Kon Hij die plaats vergeten, Hij die "zijn koning" wenste te "zalven op Sion, de berg zijner heiligheid"? Het was een miskennis van Gods gedachten, om zich dronken te komen drinken op de plaats waar de koning der ere gereed stond zich te openbaren, wanneer de poorten hun hoofden omhoog zouden heffen en de eeuwige deuren zich zouden verheffen om Hem te laten ingaan! (Ps. 24:7). Edom en Babel hadden daar gedronken, maar God zou hun en alle volken onafgebroken doen drinken, zwelgen, nog eens drinken en zwelgen de beker van zijn toorn. Zij zouden verdwijnen, vernietigd worden alsof ze nooit bestaan hadden. De psalmist heeft het begrepen, toen hij "in Gods heiligdommen inging en op hun einde lette"; hij zegt dan verder: "waarlijk, Gij stelt hen op glibberige plaatsen, Gij doet hen instorten tot puin. Hoe worden zij in een oogwenk tot een voorwerp van ontzetting, zijn zij verdwenen, vergaan door verschrikkingen; gelijk een droom na het ontwaken, o Here, versmaadt Gij, als Gij opwaakt, hun beeld" (Ps. 73:16-20).

Bevrijding voor Israël

"Maar op de berg Sion zal er ontkoming zijn, en die zal een heiligdom wezen; en het huis van Jakob zal zijn bezittingen weer in bezit nemen" (vs. 17).

Deze berg, die de volken, en Edom "de ongoddelijke" in 't bijzonder, hadden ontwijfd, zal niet altijd de plaats van slavernij en gevangenschap blijven; hij zal worden de plaats van bevrijding. Dan zal gezien worden hoe God Sion met heiligheid sieren kan, ondanks al de onreinheden vanwege eigen zonden en die waarmee de volken hem beladen hadden. Hoe kan Jeruzalem, die onreine stad, heilig gemaakt worden? Door het bloed der verlossing en op dezelfde wijze als ieder van ons persoonlijk. Het ware Israël .!al vrijgekocht worden, voor eeuwig, door het bloed van het Lam, zoals het volk eens zinnebeeldig uit Egypte verlost werd. Zo zal ook het koningschap te Jeruzalem gevestigd worden, op grond van het op Sion, de berg der genade, vergoten bloed. Dan zal "het huis van Jakob (heel Israël, vertegenwoordigd door Juda) zijn bezittingen weer in bezit nemen". Dan zal werkelijkheid worden wat de psalmist profetisch gezegd heeft: "Op Edom werp ik mijn schoen... Wie zal mij naar Edom geleiden? Zijt Gij het niet, o God, die ons verstoten hadt, zult Gij, O God, niet uittrekken met onze heerscharen?" (Ps. 108:10-12). In die dag zal Israël "*zijn bezittingen*" weer terug krijgen, ten volle zijn erfenis ingaan, tot aan de grenzen die de Here het volk vroeger toegewezen had (Joz. 1:4).

Gezamenlijk optreden van Juda en Efraïm tegen Edom

"Het huis van Jakob zal het vuur zijn, het huis van Jozef de vlam, en het huis van Ezau de stoppels; zij zullen hen in brand steken en verteren en van het huis van Ezau zal *niemand* ontkomen, want de Here heeft het gesproken" (vs. 18).

We vinden hier de in tal van schriftplaatsen voorspelde toekomstige hereniging van de beide rijken, die gescheiden

waren ten gevolge van Salomo's ontrouw. Het stuk hout voor Juda en het stuk hout voor Jozef, vroeger los van elkaar, worden één in de hand des Heren (Ezech. 37:15-17; Zach. 11:7-14), als het middel tot tuchtiging. Het huis van Jakob (Israël vertegenwoordigd door Juda) en het huis van Jozef (Israël voorgesteld door Efraïm) zullen een gemeenschappelijke actie voeren. Zij zullen Edom verteren en niemand van dit volk overlaten. Dat is het besluit van de Here tegen dit ongodelijke volk, dat Hem heeft veracht. Dit volk van geweld heeft zich, door haat ten opzichte van zijn broeder gedreven, meester willen maken van de erfenis, die hem ontzegd was. Het vastgestelde voornemen van God, naar de verkiezing der genade ten aanzien van Jakob, heeft het willen tegenwerken. De overwinning van de kinderen Israëls over Edom wordt beschreven in Jesaja 11:13, 14. Alle volken zullen op hun beurt door het volk van God geplunderd worden, Edom op de eerste plaats. In Jer. 48 en 49 lezen we dat de Here in het lot van Moab en van de Ammonieten een verandering brengen zal, maar voor Edom zal er niets van dien aard plaats hebben. Zo zal het ook, wellicht in mindere mate, met de Filistijnen het geval Zijn (Amos 1:8; Zach. 9:7).

Het oordeel door de Heer Zelf

De verwoesting van Edom *door Israël* moet onderscheiden worden van het oordeel dat *de Heer Zelf* over Edom zal uitvoeren. In Jesaja 34:1-8 lezen we dat de Heer *in Edom* zijn toorn zal uitgieten over alle legers van de volken, hoewel Edom zelf daarvan ook zijn deel zal krijgen (vs. 5). "Want de Here houdt een dag van wraak, een jaar van vergelding in Sions rechtsgeding" (vs. 8). In Jes. 63:1-6 gaat het over de gewapende volken, die door Hem *alleen* verdelgd worden op Edoms grondgebied: "Want een dag van wraak had Ik in de zin en het jaar van mijn verlossing was gekomen" (vs. 4). Volgens Openb. 19:11-16 zal alleen de Heer, wanneer Hij uit de geopende hemel komt, gevolgd door hemelse heirlegers, de volken slaan met het tweesnijdend zwaard dat uit zijn mond

gaat. In Openbaring 14:19, 20 gaat het om dezelfde wraak, die zal neerkomen op het afvallige joodse volk in Palestina. Al die oordelen zal Hij *alleen* uitvoeren. Zijn overwinning over de legermachten van de volken zal worden gevolgd door het oordeel in het dal van Josafat, eveneens door Hem alleen uitgeoefend (Joël 3; vgl. Openb. 14:14-20). In Matt. 25:31-46 ten slotte zien we dat alle volken vergaderd zullen worden voor de Zoon des mensen, als Hij gezeten is op de troon zijner heerlijkheid. Ook dan zal Hij *alleen* hen stuk voor stuk oordelen naar de manier, waarop zij zijn broeders, de verkondigers van het evangelie van het koninkrijk, behandeld hebben.

Edom in het bezit van Juda

Het oordeel dat Israël over Edom zal uitoefenen is veel beperkter. Daarvan wordt gezegd: "Ik strek mijn hand uit tegen Edom en zal er mens en dier uitroeien; Ik zal het tot een puinhoop maken van Teman af tot Dedan toe; door het zwaard zullen zij vallen. En mijn wraak op Edom zal Ik leggen *in de hand van mijn volk Israël*" (Ezech. 25:13, 14). In Obadja wordt dit oordeel uitsluitend genoemd met het oog op *het bezitten van de erfenis*, die Edom had willen veroveren. Alle toespelingen op de Maccabeeën, die hierbij zo dikwijls gemaakt worden door uitleggers die het doel en de strekking van de profetie niet kennen, vallen geheel en al weg door dit feit. Door wraak zal heel Israël zijn erfenis terug krijgen, wanneer de dag des Heren komt en de Messias ten gunste van zijn herstelde volk tussenbeide zal treden. Op deze wijze zal "het huis van Jakob zijn bezittingen in bezit nemen" en die van "het zuiderland het gebergte van Ezau in bezit nemen, en de laagte het land der Filistijnen; zij zullen het veld van Efraïm en het veld van Samaria in bezit nemen, en Benjamin Gilead" (vs. 19).

Bij de rampspoed van Juda had Edom zich van zijn gebied in het zuiden meester gemaakt. Eens zal Juda "het zuiderland" - het gebergte van Ezau - bezitten, de berg Seïr, waaraan Israël op Gods bevel niet mocht raken, toen Edom weigerde het volk

door zijn gebied te laten trekken (Num. 20:21) . Toen was Gods geduld met Edom nog niet ten einde. Eens had de Here, door de mond van Isaak, profetisch enige zegeningen aan Edom toegezegd. Nu is de tijd van deze zegeningen geëindigd. Edom zal in de toekomst aan Juda toebehoren. Ongetwijfeld zal dit gebied voor altijd een verlaten oord zijn, de bewijzen van de oordelen Gods over zijn vijanden. Andere volken zullen delen in Israëls zegeningen, zoals geschreven staat: "Gezegend zij mijn volk Egypte en het werk mijner handen, Assur, en mijn erfdeel Israël" (Jes. 19:25). Edom zal nooit meer gezegend worden. Een dergelijk lot zal ook de Filistijnen treffen. Deze voortdurende vijand van Israël, die op zijn gebied woonde en zijn grensstreken bezette, zal niet meer bestaan. Filistea zal eens deel uitmaken van het gebied dat de Here aan Jozua beloofd had, maar door deze niet helemaal veroverd was (Joz. 13:1-3).

De aanduiding van "de Laagte" schijnt ook betrekking te hebben op Benjamin en niet alleen op Juda, want volgens Ezechiël 47 en 48 zal Filistea bij de verdeling van het land aan deze beide stammen ten erfenis vallen. Aan de andere kant zal Benjamin zich uitstrekken tot over de Jordaan, tot het gebied van Gilead. Het gaat overigens in deze verzen eigenlijk niet over een verdeling. Er wordt aangetoond, dat allen verdwenen zijn, die er zich tegen hebben verzet dat Israël het gehele land vrij zou bezitten. Het gaat er hier om dat Israël dan een éénheid zal zijn, in het bezit van de vijandelijke gebieden, en dat de stammen onafgebroken verenigd zijn, ook met die aan de overzijde van de Jordaan, wier afzonderlijke ligging zo vaak de openbaring van de eenheid van het volk in de weg had gestaan.

Herstel van de oude grenzen

"De ballingen van dit leger der Israëlieten zullen het land der Kanaänieten tot Zarfath toe (in bezit nemen); en de ballingen

van Jeruzalem, die zich in Sefarad bevinden, zullen de steden van het zuiden in bezit nemen" (vs. 20).

De profeet vervolgde de beschrijving van de in bezitneming van het land. De grenzen, die de Here vroeger verordend had, zullen dan bestaan. Het leger van de tien stammen, die eens weggevoerd waren, zal Sidonië bezetten tot Sarepta in het noorden. Deze landstreek behoorde vroeger aan de Kanaänieten en omvatte het gebied van Tyrus en van de Libanon. Zacharia schreef, toen hij sprak over de terugkeer van de legers van Juda en Efraïm: "Ja, Ik zal hen terugbrengen uit het land Egypte, en hen uit Assur vergaderen; Ik zal hen brengen naar het land Gilead en de Libanon; doch dit zal voor hen niet toereikend zijn" (Zach. 10:10).

Ten slotte zullen de bannelingen van Jeruzalem, die in Sefared geweest waren, de steden van het zuiderland bezitten. De terugkeer van deze bannelingen wordt beschreven in Zacharia 9:11, 12, waar we lezen: "Ook laat Ik ter wille van uw eigen verbondsbloed de gevangenen onder u vrij uit de put, waarin geen water is. Keert terug naar de burcht, gij gevangenen, die hoop moogt koesteren". Volgens dezelfde profeet zal de Here uit deze overgebrachten het leger van zijn helden vormen, die met Hem zullen strijden.

We vinden hier geen gedetailleerde beschrijving van het gebied dat aan elke stam ten deel valt, zoals in Ezechiël. In Obadja is het onderwerp: *de uitbreiding van het volk*) zodat de aanvankelijke, door Goddelijke besluiten toegewezen grenzen, die het volk echter door zijn ontrouw nooit bereikt had, hem voor altijd verzekerd zijn door Gods genade. Deze nieuwe verovering van het erfdeel des Heren door zijn volk Israël zal moge-

lijk vooraf gaan aan *de verdeling* van het land onder de stammen. Zoals we in Obadja zien, zal de gebiedsuitbreiding naar alle richtingen gaan, naar het zuiden, westen, noorden en oosten.

Jeruzalem en zijn koning

"Verlossers zullen de berg Sion bestijgen om over het gebergte van Ezau gericht te oefenen" (vs. 21).

Wie zullen die verlossers zijn? Zacharia 12:6-8 licht ons over dit punt in. Het zijn de stamhoofden van Juda, die nadat zij rechts en links alle volken rondom verteerd zullen hebben, de rechters en wetgevers van de naties zullen worden. "Te dien dage zal de Here de inwoners van Jeruzalem beschutten, en wie onder hen struikelt, zal te dien dage zijn als David, en het huis van David als God, als de engel des Heren voor hun aangezicht" (Zach. 12:8). Op de strijd zal volgen het bestuur over de volken op aarde, uitgeoefend door Juda, de wetgever; door Jeruzalem; door het huis van David en door "de vorst" (Ezech. 48:21), onder de glorierijke regering van Christus. Deze verlossers, die Jeruzalem als centrum van hun bestuur zullen hebben, zullen "over het gebergte van Ezau gericht oefenen". Dit gebergte wordt hier afzonderlijk vermeld. Zoals we reeds gezien hebben, beschouwde de profeet het als het middelpunt en de vertegenwoordigers van alle volken. In de tijd van het einde zullen de volken daar verenigd worden om het gericht te ondergaan. Als dit oordeel eenmaal voltrokken is, zal het centrum van de heerschappij gevestigd worden in Jeruzalem, waarvan Edom gezegd had: "Breekt af, breekt af, tot op de grond er mee!"

"En het koningschap zal zijn aan de Here" (vs. 21).

De gebeurtenissen, die in deze profetie vermeldt worden, kunnen we als volgt samenvatten:

- a. Edom verraden door zijn bondgenoten, die hij tot de instrumenten van zijn eerzucht wenste te maken;
- b. zijn vernietiging door diezelfde bondgenoten, die de legermacht van het westen te hulp roepen;
- c. de wraak op Edom van de dan verenigde huizen van Juda en Israël;

- d. het in bezit nemen van het hele erfdeel door het volk van God en zijn legers, die eens bannelingen waren;
- e. de vestiging van de heerschappij over de volken in de stad van de grote koning.

Na al deze gebeurtenissen zal alles gereed zijn om de koning der ere te ontvangen. Het koninkrijk van Christus zal niet ineens opgericht worden, als door een plotselinge omkeer. Het zal ontstaan langs de weg van een reeks daden en handelingen, van te voren bepaald door de wijsheid, de rechtvaardigheid en de barmhartigheid van God. Door deze daden zal God zijn doel bereiken: bekering en herstel van zijn volk; de oordelen over de volken, een laatst beroep op hun geweten. Dit alles zal gebeuren als Gods geduld ten einde is en al zijn bemoeiingen afgestuit zijn omdat zij geen uitwerking gehad hebben op het verstokte hart van de mens.

Spoedig verschijnt de dageraad, als de laatste nevels aan de horizon zijn verdwenen. Dan zal de zon der gerechtigheid opgaan over de eeuwige heuvelen en haar stralend licht werpen over een eindeloos landschap, waar alles geordend is naar Gods hart, onder de scepter van de Zoon van zijn rechterhand. Het kwaad zal, nadat het nauwelijks openbaar geworden is, terstond gestraft worden. Een duizendjarige, glorierijke heerschappij, vol van de tegenwoordigheid des Heren, zal voorafgaan aan de dag Gods, de dag van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, waarop gerechtigheid zal wonen!